

givet, at lade Konjunkturtillæget blive nedsat med 10 pCt. og saa blive staaende ved det. Mit Parti ser saaledes paa Sagen at efter det overordentlig store Fradrag, der allerede er sket paa Tjenestemandslønningerne, vilde det være fornuftigst og rigtigst, om man lod sig nøje med disse 10 pCt. yderligere og derved bevarede en Fred og Forsonlighed mellem Staten og dens Tjenestemænd, som vi dog ikke kan undvære.

Hermed anbefaler jeg Forslaget om at nøjes med de 10 pCt. Jeg skal endnu kun tilføje, at jeg er meget tilfreds med, at man i Lovforslaget har indført en Bestemmelse om, at Konjunkturtillæget herefter skal bevæge sig sammen med Pristallet, saaledes at vi endelig kan blive færdige med alt det Spektakel om Konjunkturtillægets Nedsættelse.

Parkov: Mit Parti har stedse været lydhørt overfor Tjenestemændenes Ønsker, og vi har ogsaa paa et meget tidligt Tidspunkt virket for at forbedre deres Kaar. En af de Veje, der blev fulgt for at naa dette Maal, var Indførelsen af Konjunkturtillæget. Jeg udtalte i Fjor, at jeg var enig i en Udtalelse af Venstres Ordfører den Gang, det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, idet han sagde, at Meningen med Konjunkturtillæget var den, at det maatte komme an paa baade hele det økonomiske Velstandsforhold her i Landet og Konjunkturerne for den frie Udfoldelse ude paa det private Marked og i de private Erhverv, om Tjenestemændene burde have noget større Indtægter end de normalt fastsatte Lønninger. Jeg udtrykte denne Tilslutning noget kortere, idet jeg da udtalte, at Konjunkturtillæget skulde staa i et rimeligt Forhold til det almindelige Velstandsmoment i Befolkningen. Den højtærede Finansminister drog i sin Forelæggelsestale forleden et andet Moment ind — og han bemærkede, at dette satte han i første Række —, nemlig at ogsaa Statens finansielle Stilling i det hele taget skulde tages i Betragtning. Nu vil jeg naturligvis ikke bestride, at et saadant Hensyn kan blive eller maaske, rettere sagt, altid er berettiget, men hvis dette skulde have en væsentlig Nedsækning af Konjunkturtillæget til Følge, maatte Statens Finanser befinde sig i en saadan Nødstilstand, at der kun eller væsentlig kun paa denne Maade kunde tilvejebringes Ligevægt paa Statens Budget, og hvis man var saa langt nede, forekom-

mer det mig, at det ikke vilde være berettiget alene eller væsentlig alene at lade Tjenestemændene bære denne Byrde, men saa maatte den fordeles ogsaa paa andre Samfundsklasser. Dette Standpunkt er klart tilkendegivet af mit Partis Ordfører ved Finanslovens første Behandling. Han gik den Gang ud fra, at der ikke var Tale om, at der vilde blive fremsat noget Forslag om en Nedsættelse af Konjunkturtillæget, end sige, at der kunde være Tale om, at Konjunkturtillæget helt skulde bortfalde. Det gjorde han med Rette, og efter min Formening udtrykte han ogsaa rigtigt Partiets Opfattelse, naar han sagde, at man ikke uden at gøre Tjenestemændene Uret kunde berøve dem Konjunkturtillæget, medmindre Staten var i en virkelig Nødstilstand, thi i saa Fald, indrømmede det ærede Medlem Hr. Pürschel, maatte naturligvis ogsaa dette Spørgsmaal tages op til Overvejelse.

Det var paa det Tidspunkt Partiets Standpunkt, og det er Partiets Standpunkt den Dag i Dag. Det har derfor overrasket os, at den højtærede Finansminister, som gennem de Udtalelser, der var fremsat, var bekendt hermed, har ment sig nødsaget til at fremsætte dette Lovforslag, og at han bl. a. har begrundet det med, at det fra alle Sider skulde være erkendt, at saafremt Statsfinansernes Stilling frembød særegne Vanskeligheder, maatte dette Tillæg nedsættes eller endogsaa helt bortfalde. Vi for vort Vedkommende har ikke været bekendt med Finansministerens Planer i saa Henseende, før det fra mange Sider forlød, at man havde saadanne Hensigter, og at der for at tilfredsstille disse Formaal var indledet Forhandling med Tjenestemændenes Organisationer derom. Under disse Omstændigheder staa vi derfor fuldstændig frit og er ved Behandlingen af dette Lovforslag ikke bundet af andet end af rent saglige Hensyn. Men ud fra disse Betragtninger kan vi ikke erkende, at den Nødstilstand, som var angivet som en Betingelse for vor Medvirken, er til Stede. I alt Fald kan vi ikke erkende, at den ikke skulde kunne afhjælpes ogsaa paa anden Maade. Vi har gentagne Gange peget paa, at den bedste Vej til at opnaa de Besparelser, som her søges fremskaffet, vilde være at begrænse Antallet af Tjenestemænd, men samtidig yde dem et rimeligt Vederlag for deres Gerning. Det glæder mig, at denne Udtalelse, som gentagne Gange er fremsat baade i tidligere Aar og ogsaa i indeværende Samling fra vor Side, i